

L'home que xiulava 'Casablanca'

- **Francesc Vinyoles Pericay, en Xico de can Pericay de Sils, va morir dijous, 2 d'abril**

CARME VINYOLES CASAS (*)

Als seus 98 anys, sense perdre la bonhomia ni el sentit de l'humor –ni la santa custòdia si s'enfadava–, acompanyat de la família i amb el suport professional i tendre del metge Xavi Espuña, el pare, Francesc Vinyoles Pericay, ha emprès aquest dijous el viatge cap al descans que s'ha ben guanyat. Nascut el 16 de novembre del 1921 a can Cristòfol de Vidreres, al cap de pocs mesos ja va anar a viure a la casa familiar de can Pericay de Sils, de la qual va passar a ser l'hereu després de la mort del seu germà Joan. Va fer escola, a Vidreres, durant la dictadura de Primo de Rivera i va tastar aquell (mal) aprenentatge de "*la letra con sangre entra*", però també durant la República, i es va educar en coneixements i valors humans impartits per mestres de permanent record com ara Joan Rigau i Sala. D'aquesta etapa li va quedar un interès destacat pels afers polítics que als anys setanta, amb els primers mítings de la transició al Casino La Unió, recuperaria després de la llarga nit de la dictadura; mentrestant, a casa s'escoltava –però no es podia dir a ningú– la Pirenaica, o sigui Ràdio Espanya Independent, que als anys seixanta, quan va arribar l'electricitat a la masia, ja s'emetia des de Bucarest.

Casat el 1953 amb Francesca Casas Puig (que va morir el 2 de març del 2019) van tenir una única filla i junts van tirar endavant amb molt d'esforç la vida de pagès pròpia de l'època, la terra i el bestiar, dia sí dia també, plantant cara a les penúries de la postguerra. El seu germà, Jaume Vinyoles, va viure i treballar a can Pericay fins que es va casar, el 1965, i va muntar la seva pròpia casa i família, però sempre s'ha mantingut vinculat al lloc on va néixer. De petita recordo bé que l'oncle em pujava dins d'un cove i em duia al camp i que el pare xiulava una cançó que passats els anys vaig identificar com *As Time Goes by* (la que interpreta Sam, el pianista de *Casablanca*), un record dels escassos dies de cinema que ell i molts de la seva generació havien pogut gaudir en la seva joventut. La seva memòria interposada –a través del propi pare i avi– arribava a les guerres carlines, al general Prim, i en Ferrer i Guàrdia, i en els últims anys, per aquestes coses de la senectut o com a homenatge a aquella llibertat que no va poder ser, s'havia quedat tan a gust amb la presidència de Francesc Macià.

Deixa una filla, Carme (parella de Pau, un altre fill); dues netes, Binta i Maria; un germà, Jaume, i una colla prou nodrida de cunyats i nebots ben disposats a visitar-lo quan ell no ha estat en condicions de desplaçar-se. Estimava la terra i l'hort que ja no podia cultivar, i es fixava en l'arribada de les orenetes pels volts de Sant Jordi i en la seva marxa cap a l'11 de Setembre, marcant un cicle que per a ell era vital. Tenia el cor gran, i és així que ha tingut el goig de gaudir d'una família també gran, d'aquelles que es fan amb la més lliure de les voluntats i que no són necessàriament de bressol. Ha volgut i sabut acollir a casa seva, i se n'ha anat carregat d'afecte dels qui l'han conegut i tractat. I en el moment del comiat, un agraïment molt sentit al doctor Espuña, la infermera Laura Codina –que han lluitat per la seva vida, també amb bones paraules– i a la Dolors Mallorquí, que en els últims anys ens ha ajudat a cuidar-lo amb molta sensibilitat, paciència i capacitat per seguir aquelles bromes que li alegraven l'existència.

(*) Signen també aquest escrit Pau Lanao Reverter, Binta Jadama Dibba i Mariama Carme Jadama Minteh

Font del document:

<https://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/1769459-l-home-que-xiulava-casablanca.html>